

Chương 30

Sinh viên mới vừa nhập học một tuần thì đợt huấn luyện quân sự bắt đầu.

Vì khoa Thiên văn của trường Đại học F năm nay chỉ tuyển được mỗi một lớp nên khi tập quân sự, họ được xếp học cùng với khoa Chế tạo hàng không.

Hai khoa này đều nam thiếu nữ ít nên mấy nữ sinh các cô trở thành động vật quý hiếm rất được quan tâm, nhất là Trương Tiểu Giai bạn cùng phòng của Diệp Sơ. Vì rất xinh đẹp nên mới bắt đầu kì huấn luyện quân sự cô ấy đã trở thành tiêu điểm chú ý của các chàng trai, đến cả sĩ quan huấn luyện về mặt nghiêm nghị cũng rất thích gọi cô ấy lên làm mẫu các động tác.

“Này, cậu nhìn đằng kia kìa” Giờ giải lao, Tưởng Phương Phi đưa mắt ra hiệu cho Diệp Sơ.

Diệp Sơ nhìn theo thì thấy Trương Tiểu Giai đang một mình ngồi uống nước dưới tán cây, mấy chàng sinh viên vây quanh cô ấy nói gì đó. lát sau, chợt thấy cô ấy đứng lên, ném bình nước khoáng trong tay vào mấy anh chàng đó.

“Mẹ kiếp! Các cậu rảnh rỗi quá hả?” Cô ấy quát to rồi đứng dậy bỏ đi. Sĩ quan huấn luyện đứng sau lưng gọi mãi mà cô ấy chẳng buồn ngoái lại.

“Tôi thèm vào, thật là ngứa mắt chết đi được! Sao loại người này lại thi đỗ đại học nhỉ?” Tưởng Phương Phi đứng ngoài bĩu môi.

“Chưa biết chừng là nhờ quan hệ.” Một nữ sinh cùng lớp nói.

“Thế thì ô dù phải to lắm nhỉ...”

Mặc kệ những người bên cạnh xì xào bàn tán, Diệp Sơ nhìn theo bóng dáng mỗi lúc một xa của Trương Tiểu Giai, không hiểu sao lại nhớ đến Vệ Bắc.

Diệp Sơ trầm nghĩ: Cứ có cảm giác hai người này hơi giống nhau.

Cả ngày hôm đó không thấy Trương Tiểu Giai trở lại, bọn con trai không có mục tiêu theo đuổi bèn nhắm sang các nữ sinh khác. Diệp Sơ trông cũng rất được, lại còn làm lớp trưởng tạm thời, cũng không tệ nên có mấy bạn nam quần lầy cô bắt chuyện, huấn luyện quân sự xong mà vẫn chưa chịu giải tán.

Thể chất Diệp Sơ vốn yếu, mệt mỏi cả ngày, nghe người ta nói chuyện đã phát chán, hướng hồ đám nam sinh này chỉ biết ba hoa chích chòe. Cô muốn kéo Tiểu Phi và Khương Tử về nhưng hình như hai người họ đang tán dóc rất vui với các anh chàng, cuối cùng cô đành kiếm đại một cái cớ rồi một mình về kí túc trước.

Vừa mở cửa phòng ra, mùi thuốc lá đã xộc vào mũi, Diệp Sơ hơi chau mày, thấy Trương Tiểu Giai đang ngồi trên ghế hút thuốc. Cô ấy ngoảnh đầu lại nhìn Diệp Sơ, trông có vẻ không vui.

“Về sớm thế làm gì?” Cô ấy lầu bầu rồi đứng dậy đi ra ban công hút tiếp. Diệp Sơ vốn định chào hỏi, nhưng nghĩ đã thế này thì chào cũng chẳng cần thiết, bèn cầm quần áo vào nhà vệ sinh tắm.

Tắm xong ra thì Trương Tiểu Gia đã đi rồi, căn phòng im lặng chỉ có mỗi tiếng rung bần bật của chiếc di động trên bàn.

“Diệp Thừa Côn, cậu điếc à? Gọi mãi mà không nghe máy.” Điện thoại vừa kết nối đã nghe tiếng Vệ Bắc gào thét bên kia đầu dây.

Diệp Sơ xoa xoa lỗ tai bị chấn động màng nhĩ, chậm chạp đáp: “Ờ đi tắm”.

Đầu bên kia điện thoại ngắt ra: “Vậy tắm xong chưa?”

“Rồi.”

“Tắm sạch không?”

Diệp Sơ cứng họng, có cảm giác càng ngày càng không quen tên lưu manh này rồi.

Hai người cứ dửng dăng rồi rồi chưa chưa một hồi, chủ yếu là Vệ Bắc nói. Lát sau, Vệ Bắc bỗng bảo: “Đúng rồi, tháng sau là Quốc khánh phải không?”.

“Ừ.” Diệp Sơ uể oải đáp lại.

“Tôi định về một chuyến.”

“Về làm gì?”

Tôi thèm vào! Suýt nữa thì Vệ Bắc chửi thề: Ông không quản đường xá xa xôi về để làm gì? Còn không phải là để được gặp con bé Thừa Côn hay sao? Mãi cậu mới dẫn con tức xuống, bảo: “Về gặp cậu”.

Bởi vì thời gian gián đoạn của cuộc đối thoại khá dài nên Diệp Sơ hơi lơ đãng, cô không nghe thấy Vệ Bắc nói câu này.

Vệ Bắc ở đầu bên kia đợi mãi cũng không thấy Diệp Sơ trả lời cuối cùng nổi giận: “Diệp Thừa Côn”.

“Hả?!” Diệp Sơ hoàn hồn trở lại: “Sao vậy?”

Chưa kịp đợi Vệ Bắc tức đến ói máu, cô lại nói một câu rất lơ ngơ: “Hình như tớ chưa ăn cơm”.

Vệ Bắc ghen lời: “Cái gì? Máy giờ rồi mà cậu còn chưa ăn cơm? Mau đi ăn cơm cho tôi!”.

“Được. Vậy tớ cúp máy nhé?”

“Ừ.”

Bị xua đuổi, Vệ Bắc buồn bực cúp điện thoại, cậu chàng Nhị Soái cùng phòng lại nhào tới.

“Anh Bắc, Quốc khánh anh định về nhà à?”

“Ừ, về gặp bà xã của tao.”

“Nhưng đợt Quốc khánh chỉ được nghỉ mỗi một ngày thôi anh về kịp không?”

“Cái gì cơ?” Vệ Bắc ngẩn ra.

“Anh quên à, sáng nay sĩ quan huấn luyện vừa thông báo cấp trên có kế hoạch cho dịp Quốc khánh rồi.”

Lúc này Vệ Bắc mới hoảng hồn phát hiện ra mình đã quên bém chuyện quan trọng này, nhớ ra vừa nãy mình mới nói với Diệp Sơ chuyện về nhà, tâm trạng bỗng chốc trở nên tồi tệ.

Mẹ kiếp, nghỉ có một ngày thì về nhà sao được? Trong lúc Vệ Bắc đang vô cùng rầu rĩ thì Diệp Sơ đang rầu rĩ vô cùng. Cô cứ lẩn tránh: không biết nên ăn cơm trước hay là đi ngủ trước đây.

Suy tính hồi lâu, cô phát hiện chân mình không lết nổi, thôi thì ru ngủ một lát đã vậy, chỉ một lát thôi.

Nghĩ vậy, Diệp Sơ leo lên giường đi ngủ.

Rõ ràng cô chỉ định ngủ một lát thôi mà lúc thức dậy trời đã sáng rồi. Hôm trước không ăn tối, bữa sáng lại chỉ ăn qua loa, kết quả là trong bài huấn luyện quân sự buổi sáng Diệp Sơ đã vẻ vang ngất xỉu. Tiểu Phi và Khương Hồng cuống quýt dìu cô vào phòng y tế, đón tiếp các cô là một anh bác sĩ cực kì đẹp trai.

Tiểu Phi nhìn anh chàng không chớp mắt, cô nàng còn mượn cớ ở lại cùng bệnh nhân để liên tục bắt chuyện với chàng bác sĩ đẹp trai.

“Đạo này tập quân sự nên chắc các anh vất vả lắm nhỉ?”

“Tôi cũng không rõ lắm.” Anh chàng đẹp trai đeo kính khẽ cười.

“Anh không phải là bác sĩ của trường ư?”

“Không phải, tôi là nghiên cứu sinh ở đây, tranh thủ lúc rảnh rồi đến giúp thôi.”

Khoa Y của Đại học F đứng đầu cả nước, có thể tới đây học nghiên cứu sinh nhất định là một sinh viên xuất sắc.

Tướng Phương Phi càng thêm phấn khích: “Anh ơi, anh tên gì vậy?”

“Tôi hả? Tôi họ Trác...”

“Trác Húc, anh xong chưa hả? Mau đi thôi!” Một giọng nói vang lên cắt đứt cuộc trò chuyện của họ.

Diệp Sơ và Tướng Phương Phi cùng ngoái lại, thấy Trương Tiểu Giai sột ruột đứng tựa vào cửa phòng y tế.

“Sắp xong rồi, em đợi một chút.” Trác Húc khẽ mỉm cười, quay lại nói với Diệp Sơ: “Em không có vấn đề gì đâu, anh sẽ kê đơn thuốc cảm nắng cho em, chỉ có điều với sức khỏe của em không nên tiếp tục tham gia tập quân sự nữa. lát nữa anh đưa cho em giấy chứng nhận, em đến chỗ sĩ quan huấn luyện xin nghỉ, sau này đừng tham gia tập quân sự nữa nhé”.

“Vâng.” Diệp Sơ gật gật đầu: “Cảm ơn anh”.

“Đừng ngại, các em là bạn cùng phòng của Tiểu Giai, sau này Tiểu Giai còn phải nhờ các em chăm sóc.”

“Trác Húc, anh làm gì mà lảm chuyện thế hả?” Trương Tiểu Giai đứng ngoài cửa lại giục.

“Anh đến đây.” Trác Húc đứng dậy, cởi blouse ra, để lộ chiếc áo sơ mi trắng phẳng phiu bên trong. Sơ mi trắng càng tôn thêm khí chất cao quý thoát tục của anh ấy. Trác Húc đứng cạnh Trương Tiểu Giai không khác gì thiên thần và ác quỷ.

“Đúng là, thời nay đàn ông tốt đều bị bọn con gái hư hỏng cướp mất!” Trương Phương Phi đau lòng ghen tị đáp.

“Hoặc là bị một người đàn ông tốt khác cướp mất.”

Khương Tử đứng cạnh chớp chớp mắt mơ màng.

Diệp Sơ: “...”

Do bị cảm nắng ngoài ý muốn nên đến buổi tối lúc Vệ Bắc gọi điện, Diệp Sơ lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Vệ Bắc nghe thấy liền đoán ra, ép hỏi Diệp Sơ bị làm sao, cô lúc này mới kể rõ đầu đuôi, không ngờ mới vừa nói xong, đầu bên kia lập tức bùng nổ: “Diệp Thừa Căn, óc cậu toàn bã đậu hả? Đến cơm mà cũng quên ăn sao?”

Diệp Sơ nhăn nhó, chậm chạp giải thích: “Không phải tớ quên mà là không có sức để ăn...”

Vệ Bắc sắp hết chỗ nói với cô: “Vậy hôm nay đã ăn chưa?”

“Ừ, ăn một chút rồi.”

“Cái bộ dạng này của cậu, Quốc khánh mà tôi không về thì thật không yên lòng!” Tại sao cô nàng này lại không biết tự chăm sóc bản thân chứ?

“Quốc khánh cậu định về à?” Diệp Sơ hỏi lại.

Câu này chọc đúng vào nỗi đau của Vệ Bắc, nhớ tới ngày nghỉ ngắn đến tội nghiệp kia, cậu không nén nổi bực dọc: “Tôi cũng không rõ lắm, hình như cấp trên đã sắp xếp kế hoạch rồi”.

“Thế à.” Diệp Sơ ừ hừ: “Vậy thì đừng về nữa”. Thì nơi cậu ấy học xa như vậy, lại vừa mới nhập học, về làm gì?

Kết quả là lời vừa ra đến miệng, Vệ Bắc lập tức nổi giận: “Chết tiệt! Cậu nói thâm nghe được à?”

“Gì cơ?” Diệp Sơ ngơ ngác.

Vệ Bắc tức đến nổi suýt đập điện thoại: “Tôi không muốn nói chuyện với cậu nữa, buổi tối còn phải huấn luyện, cúp máy đây”.

Từ “được” còn chưa ra khỏi miệng, điện thoại đã cúp rồi.

Diệp Sơ cầm điện thoại di động ngây người hồi lâu, nhớ trước kia đều là mình cúp điện thoại trước, hôm nay lần đầu bị cậu cúp máy trước, cứ cảm thấy hơi là lạ.

Đúng lúc đó Tưởng Phương Phi sần sỏ sấn lại: “Diệp Tử, người ngày nào cũng gọi điện cho cậu là bạn trai hả?”

Bạn trai? Diệp Sơ bỗng không biết nên giải thích như thế nào về mối quan hệ giữa mình và Vệ Bắc.

“Cậu ấy cũng đang đi học à? Có đẹp trai không?” Tưởng Phương Phi hỏi tiếp.

Diệp Sơ ngẫm nghĩ một lát: “Ừ, cũng tạm được...”

Thấy Diệp Sơ trả lời lí nhí, Tưởng Phương Phi thấy mất hứng, nghĩ bụng chắc Diệp Sơ không được như Trương Tiểu Giai nên cũng không hỏi nữa, mà quay sang hỏi Khương Tử Quốc khánh này định làm gì.

“Tớ không về nhà, định đến chỗ bạn chơi vài hôm, còn các cậu thì sao?” Khương Hồng hỏi.

“Tớ về nhà, rồi cả nhà đi du lịch ở núi Trường Bạch.”

Tưởng Phương Phi hơi đặc ý rồi lại hỏi Diệp Sơ: “Còn cậu?”

“Tớ hả?” Diệp Sơ suy nghĩ một lúc: “Tớ ở nhà thôi”.

“Không phải chứ, chán vậy?” Tưởng Phương Phi đang nói thì cửa phòng bật mở, Trương Tiểu Giai mặc quần shorts đi vào, đôi chân thon dài khiến con gái cũng phải rung rinh.

“Tiểu Giai, mừng 1 tháng 10¹ cậu định làm gì?” Tưởng Phương Phi nhiều chuyện hỏi một câu.

Diệp Sơ nghĩ bụng: Nếu mà là Vệ Bắc, chắc sẽ nói “liên quan gì đến cậu” nhỉ!

Nhưng Trương Tiểu Giai đỡ hơn, chỉ liếc xéo cô ấy một cái, không thèm đáp.

Bầu không khí trong phòng gần như đóng băng, Tưởng Phương Phi lè lưỡi, cuối cùng mọi người cũng kết thúc cuộc thảo luận vô vị, ai làm việc nấy.

Lại qua một tuần như thế trôi qua, cuối cùng đợt tập quân sự cũng kết thúc, cùng lúc đó đợt nghỉ dài ngày mà mọi người mong đợi đã đến.

Khác với niềm vui vô bờ vì được nghỉ dài của các bạn trong lớp, rõ ràng Diệp Sơ bình thản hơn nhiều, rảnh rỗi chỉ ở lì trong nhà đọc sách, thỉnh thoảng đến tiệm may phụ giúp mẹ. Năm ngày nghỉ cứ bình lặng trôi qua như thế.

Đến buổi trưa ngày thứ sáu, bỗng cô nhận được điện thoại của Vệ Bắc.

Nhà trường quản lí nghiêm ngặt nên rất hiếm khi Vệ Bắc gọi điện cho Diệp Sơ vào buổi trưa, thế nên khi thấy màn hình điện thoại nhấp nháy tên của Vệ Bắc, Diệp Sơ thấy hơi lo lo, nhưng sau khi nhận điện thoại, nỗi lo đó đã chuyển thành ưu phiền.

Bởi vì Vệ Bắc ở đầu dây bên kia đang gào thét: “Diệp Thừa Côn, mau ra ga đón tôi”.

Chú thích:

1. Mừng 1 tháng 10 là ngày Quốc khánh nước CHND Trung Hoa.